

THESES,

QUAS

IN EXERCITATIONEM STIPENDIARIORUM,

CONS. EXP. FAC. MEDICÆ

P. P.

Doct. ISRAËL HWASSER,

Med. Pract. Professor,

RESPONDENTE

DANIELE LINDH,

Phil. Mag. Stip. Archen. Wiburg.

In Auditorio Medico, die XII Novembr. MDCCCXXV.

h. a. m. s.

ABOÆ, Typis FRENCKELLIORUM.

Thesis I.

Inter opiniones, quas recentior genuit ætas, attentione medicorum dignissimas merito habemus doctrinam de *contrastimulo*, quam primum exposuit RASORI pluresque dein Italorum medici amplexati sunt amplificaveruntque; quoniam latissimum forsitan in praxin medicam ex illa sperare audemus influxum. Quamvis etenim, si theoreticum doctrinæ hujus pretium per se, principiorumque, quibus nititur, dignitatem spectaveris, justum ab omni parte vix ac ne vix quidem sustinuerit examen, quippe quod, origines e systemate ducens Browniano, superficiariam illius induerit naturam, ejusdem in argumentando consequentiæ expertus, nulloque propterea pacto taxandi sint Germanorum pathologi, qui suos doctrinæ huic non addidit calculos; nulli tamen, ubi non modo theoreticum, quem immediate præ se fert doctrina hæc, valorem respexerimus, verum quoque, quibus in datas hucusque regulas praxeos medicæ relationibus gaudeat, quantasque in his transmutationes aut jam effecerit, aut olim effectura sit, in ipsum theoreticum artis medicæ habitum mediate ita quandoque influxura, consideraverimus, dubitamus, quin majorem ejusdem utique agnoscamus dignitatem, atque proinde quoque vitio vertamus quibusdam, præcipue Germanorum, medicis, quod penitus illius examen omnino neglexerint, haud aliter ac si nullus exiade fructus colligendus esset.

Thesis II.

Hujus namque doctrinæ beneficio tribuendum est, quod perversam illam, e Brownianismo sese derivantem et stimulantium usum remedium conspicuam, quæ in magnis etiam
Italiæ

Italiæ Xenodochiis plerumque antea est adhibita, febres curandi methodum removerit, eoque pacto ad reformationem therapie morborum acutorum, nostro ævo peractam, sublevandam, auctoritatemque methodi antiphlogisticæ restituendam, conduxerit. Quod si enim vel ultro datum fuerit intra Italiæ pomoeria hunc effectum fuisse restrictum; negari tamen non poterit, abusum Stimulantium in illis regionibus, ubi in praxi Medicam vim exferere quandam valuerit hæc doctrina, perfectius esse sublatum, quam in Septentrionalibus Europæ partibus, quoniam hic, quamvis jam pauci admodum vel nulli Systema Brownianum palam profiteri audeant, occulta nihilominus in usum Stimulantium propensio videtur residua, qua factum est, ut fortior et liberior antiphlogisticorum remediorum usus apud nos adhuc desideretur.

Thef. III.

Præter hocce autem negativum meritum, etiam alio quodam gaudet doctrina de contrastimulo, eoque mere positivo, quod quidem summa semper attentione pariter ac ulteriori examine videtur dignissimum. Poni scilicet fundamenti loco illud principium, in morbis ab inflammatione aut degeneratione pendentibus, organismi receptivitatem ita permutari, ut pharmaca, quorum agendi vis ipsius morbi procesui directe est opposita, eundem nonnisi hac conditione afficere valeant, ut multo majori adhibeantur quantitate, quam sanus organismus perferre potuerit; quare RASORI Ejusque ascleclæ remedia, quibus vim contrastimulandi i. e. antiphlogisticam adjudicant, portionibus hætenus usque adeo inauditis adhibent, ut sanus homo sibi inde mortem conscisceret. Nisi ergo factorum veritatem denegaverimus, quod tamen minime decet, cum testes eorundem habeamus fide dignissimos, eosdemque oculos, neque locus præterea adsit suspicandi, pharmaca illa adhibita falsificata fuisse aut imperfecte præparata, cum res satis bene sit explorata; experientiæ omnino, quam nobis in hoc respectu proposuerunt Itolorum medici, et theoreticam et practicam dignitatem agnoscere cogimur.

Thef. IV.

Thef. IV.

Quum vero novæ, de qua quæritur, doctrinæ patroni vim contrastimulandi tribuant plurimis medicaminibus, quibus alii aut nullam aut parcam tantum ejusmodi facultatem inesse dicunt, sequitur eandem ad apparatus antiphlogisticum amplificandum apprime tendere. Esto namque, huncce pharmaca antiphlogistica auferendi nisum, longius haud raro, quam par erat, processisse; insitandum tamen non est, nonnullis utique pharmacis, quorum in morbis inflammatoriis et degenerativis recentiori ævo fusque deinde habita fuit virtus, heroica medicorum Italorum ope restitutam fuisse auctoritatem, et quidem tantam ut sperandum sit, magna inde methodo antiphlogisticæ olim allata fore emolumenta.

Thef. V.

Perpendentibus itaque nobis Britannicæ atque Americæ medicos, qui sanguinis detractionibus, Calomele et purgantibus finem methodi antiphlogisticæ assequi student, eo ipso vim medicaminum antiphlogisticam, prout facultate evacuandi gaudeant, admiserunt, iam propterea in hac parte procedendi modum methodi depletoriæ nomine salutantes; Italiæ vero Medicos omnem suam in pharmacis, quæ quidem massam humorum demouendi nulla pollent facultate, sed tamen effectum exferunt antiphlogisticum, detegendis atque adhibendis operam collocare: magna utique adesse videtur spes, diversos hosce rem unam eandemque concipiendi modos, utut pro præsentium quantum divergentes, quandoque tamen sese invicem correcturos et sic ad metam, quorum ambo tendunt, summam scilicet curationis antiphlogisticæ perfectionem, esse conducturos.